

Ens queda molt per fer

EMMA ROCA :: 04/11/2014

Perdre la por és desobeir, i per a desobeir s'ha d'estar organitzat en col·lectius que fomentin la consciència revolucionària

L'altre dia, avorrida d'estar al sofà llegint un dissabte a la nit, vaig decidir aixecar-me i mirar si alguna amiga feia res, en respondre afirmativament que anàvem a un concert de Brams i veient que no feien res més, no me'n vaig estar i vaig anar-hi de pet.

Acostumada a veure els concerts plens de pancartes i amb un alt contingut combatiu, ara ho hem canviat per objectes envolicadets de paper groc, amb el consentiment de l'Ajuntament on hi governa CiU, partit que va permetre carregar-se els plataners centenaris per a posar-hi xalets i faroles modernes, o que sense cap pudor cedeix les tasques de clausura de l'abocador de "Can Selma" a una empresa del cosinet de l'alcalde i deixa la meitat de la brutícia al descobert.

Deixant de banda més detalls com els esmentats, voldria remarcar algunes coses que vaig sentir dir des de l'escenari i em van deixar glaçada, aquestes perles les va dir el senyor Francesc (cantant de Brams) i, pel que vaig llegir a la portada d'un llibre seu, militant de l'Esquerra Independentista.

Abans de començar una cançó sobre La Patum, va dir que estava molt content, perquè ho havíem aconseguit (no sé ben bé què, la independència? El socialisme? La mobilització? La "champions"? Aturar EuroVegas? El groc de les faroles? La consulta de broma?) sense pólvora, pacíficament, etc. Quan tenia 20 anys, el millor era anar a un concert i cridar "Gora ETA", i no només per a reconèixer-los la gran feina de avantguarda revolucionària que han fet, sinó perquè feien ús de la pólvora i el plom. Ara no, ara mola més la via democràtica (burguesa), agafadets de la mà, i fent lletres com "cheerleaders" liderades per monges, assemblees gens assembleàries i amb els que ens detenien el 29M.

Però no només això. Exactament, què hem aconseguit? Una consulta-costellada (o ni això!)? Una traïció premeditada? Unes eleccions autonòmiques? Legitimar més la democràcia burgesa i el seu sistema? Que ens deixin embedurnar les ciutats de groc? No ho entenc. Aconseguir, el que és diu aconseguir, hem aconseguit ben poc, que ahora és molt. Val a dir que la presa de pseudoconsciència per una part de població sí que s'ha aconseguit, i no és pas dolent, ans el contrari, és positiu; però com sempre, l'important és quin paper hi juguem en tot això les revolucionàries.

Si el nostre paper és negar la combativitat animant la gent perquè balli la sardana de la revolució dels somriures, aquesta pseudociència no devindrà en consciència. Si pel contrari, un cop han desenvolupat la pseudoconsciència les revolucionàries treballem amb aquelles per dir-los que, en última instància, aquí el que hi ha és un conflicte, una contradicció de classe, i que l'Estat burgès espanyol, de la mà de CiU, no dubtarà en matxacar les nostres aspiracions per tots els mitjans possibles -i de fet ja ha passat (per exemple l'assassinat de Guillem Agulló), està passant (l'atac feixista al Voltor Negre a Palma) i passarà-, si seguim

avançant cap als nostres objectius de llibertat, al cap d'un temps, cada cop apropant-nos més al centre de la diana dels nostres veritables enemics, ja veurem o no si ens veiem obligades de fer ús de la pólvora, probablement sí.

I la festa va seguir endavant, en una altra cançó, el Francesc diu: "que ara és l'hora, que el poble ha perdut la por". A la primavera valenciana, al 29M, al 14N, o els professors a Ses Illes, o a Can Vies vam perdre la por, no fotem, que aquí surt el TC a prohibir la consulta i lo màxim que es fa es empaperar les coses de groc, una consulta-costellada i donar les gràcies al senyor Mas. Mentrestant Mas segueix privatitzant la sanitat i venent-la als seus amiguets, segueix privatitzant l'ensenyament, i perparant l'obra magistral del TTIP. El poble no ha perdut la por, perquè el poble no està organitzat, perquè l'ANC, com ja vaig dir, o Òmnium no són organitzacions populars, sinó que són organitzacions jeràrquiques controlades en la seva majoria per la burgesia catalana (amb l'assentiment d'alguna membre de les bases) i on el poble treballador català es veu limitat a obeir el que van decidint les cúpules; "farem una cadena, ves organitzant el teu tram".

Perdre la por és desobeir, i per a desobeir s'ha d'estar organitzat en col·lectius que fomentin la consciència revolucionària, cosa que els darrers esmentats no fan. Tenim tanta por, que el debat no és si s'ha de parar o no l'altre galta, com deia Jesús, sinó que ni tant sols hi han galtes, perquè com a nens malcriats, esperem que els papes (els que ens peguen a les manis per darrere i diuen estat propi pel davant) ens portin cap a la independència, acció contrària al discurs oficial del Divendres o dels Matins de TV3, o de la Vanguàrdia, on s'apel·la a la majoria d'edat del poble català. Major d'edat vol dir afrontar els conflictes de cara, i no deixar que ningú ho faci per tu, organitzar-se per a resoldre'ls és l'únic sinònim de "perdre la por", tota la resta són mentides.

Per acabar amb les perles, en una altra cançó, va dir "que el millor de tot és que aquest procés no s'estava debatent ni decidint en despatxos i passadissos, que s'estava fent al carrer entre totes", ara hauria de posar el icona del "watsap" que riu. Això s'ha decidit des de l'inici al Parlament de la CAC (de fet el procés no hauria de començar quan el TC ens retalla l'estatut, sinó quan ho fa Mas) en despatxos i passadissos. ANC no és una assemblea, Òmnium menys, el parlament no es democràtic, CiU no es assembleari... cal seguir? On s'ha decidit sinó això? És més, què ha decidit el poble? Anar o no anar a una manifestació? I l'apoderament on és? I el pensament crític on és? I la desobediència on és? I la lluita on és? En tot cas hem sortit al carrer, unes perquè ja ho fèiem sempre, altres perquè ho han vist necessari.

Sortir al carrer no és decidir al carrer fora de despatxos i passadissos, concretament el pacte nacional pel dret a decidir, la consulta, la pregunta, la "V", la "cadeneta", la resposta d'ANC a la prohibició, tot, s'ha decidit en despatxos i passadissos i res, res, al carrer. Decidir fora de despatxos i parlaments és il·legal i aquí el que s'està fent es abraçar la legalitat, la #paella9N es la cosa menys desobedient que mai s'ha fet, tot i així encara ens la prohibiran i tornarem a donar les gràcies a enMas.

Prou i prou, les comunistes ens hem de plantar davant d'un escenari tant fangós com el d'ara. Hem de passar pàgina i dir obertament que el procés s'ha acabat, que la burgesia una vegada més ha estat incapaç, com ens diu el marxisme, de plantar cara als seus interessos

per avantposar els del poble, però elles, elles no són poble treballador, són burgesia, i per tant les nostres enemigues de classe i per tant, o tornem a imposar l'hegemonia de resistència i voluntat de lluita en tots els nostres espais, com per exemple en els nostres concerts, o s'acabarà imposant l'hegemonia burgesa de la submissió, el pacte i la claudicació.

https://www.lahaine.org/mm_ss_est_esp.php/ens-queda-molt-per-fer